

εις τους κατοίκους ταύτης της χερσονήσου, επεχείρισαν τη συναγωγή του Κλειθόενους οστις επρότευσ μεταξύ των κατοίκων της πόλεως Πύσης, την ανανέωσιν των Ολυμπιακών αγώνων, εις τους οποίους επρεπεν όλον οι Έλληνες να συμμετέχωσιν ἀπόθως, ἀφίνοντας τὰς ἐχθρας και τὰς διχονοίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνεβουλεύθησαν τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ὅπερ ἀπεφάνετο διὰ τῆς Πυθίας ὅτι πρᾶττουσιν ἄριστα. Ἐπειδὴ ὁμοῦ εἰς τὰς πόλεις τῆς Πελοποννήσου αἰτινες δὲν ἐδέχθησαν τὴν σύστασιν τῶν ἀγῶνων ἐπῆλθε λοιμὸς, ἐξ οὗ ἠδύναντο νὰ ἀπαλλαγῶσι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Θεοῦ, παρεδέχθησαν τὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω τριῶν ἀνδρῶν προταθέντα.

Μετὰ τοῦτο ὁμοῦ δ' ἀγῶν ἀπεφασίσθη ὑπὸ ὄλων τῶν Πελοποννησίων, νὰ τελεῖται εἰς Ὀλυμπίαν πόλιν τῆς Ἡλίδος ἥτις και Πίσσα ἐκαλεῖτο.

Ἐπανηγυρίζετο δὲ μετὰ τὸ ἡλιοστάσιον τῆς ἀνοίξεως, εἰς τὴν νέαν σελήνην, διὰ πέντε ἡμέρας δηλ. ἀπὸ τὴν δεκάτην ἡμέραν ἕως τὴν δεκάτην πέμπτην, ὥστε ἡ ἐσχάτη τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα ἦτο μετὰ τὸ ἡλιοστάσιον Πανσελήνου, εἰς τρόπον ὥστε συνέπιπτεν ἡ περὶ τὰ τέλη τοῦ Σκιροφοριῶνος (Ἰουνίου) ἢ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐκατομβαιῶνος (Ἰουλίου).

Ὁ ἀγῶν οὗτος ἦτο περιφημότερος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τελευτῶν κατὰ τετραετίαν.

Κατὰ τὸν συγγραφεὶα τῶν Ὀλυμπιάδων διήλθον πέντε ἀγῶνες ἥτοι (20 ἔτη) χωρὶς νὰ στεφανώται τις. Ὑστερον δὲ ἡ διότης δὲν συνέρρειον προθύμως, ἢ διότι οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐζήτησαν βραβεῖα ἴριτος ὁ βασιλεὺς Ἡλείων ἐπληροφόρηθη παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ ὅτι πρέπει οἱ Ὀλυμπιονίκα νὰ στέφονται. Καὶ ἐκ τούτου δέκνεται ὁ πρῶτον ἤδη φορὰν ἐξ ἀγριοελαίας στέφανος τοῖς Ὀλυμπιονίκαις δοθεῖς.

Τινὲς τῶν συγγραφεῶν λέγουσιν ὅτι κατ' ἀρχὰς οἱ θεμελιώται τῶν ἀγῶνων διὰ νὰ προσελκύωσιν τὸν λαὸν πρὸς τὸ ἀγωνίζεσθαι εἶχαν καταθέσει χρήματα πολλά, ἐξ ὧν ὁ Ὀλυμπιονίκης ἐλάμβανε ὠριμμένον μέρος, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐφείρον τὸν ἐξ ἀγριοελαίας στέφανον.

Ὁ Ὀλυμπιονίκης εἴματα ὄχι μόνον ἑαυτὸν ἀλλὰ τὸ γένος και τὴν πατρίδα του ἀκόμη. Ἄν και αἱ Ὀλυμπιάδες ἐλαβον σύστασιν και ἀδιάκοπον συνέχειαν, μὲλον τοῦτο δὲν ἐλαβον τὸ κύρος εὐθὺς οὕτως, ὥστε νὰ χρησιμεύωσιν εἰς τὴν χρονολογίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, μῆτε τὰ ὀνόματα τῶν Ὀλυμπιονικῶν εἰς τὰ δημόσια γράμματα, μῆτε αἱ τιμαὶ ἐγίνοντο τόσο μεγάλα ὡς ὕστερον.

Ἄλλ' εἰς τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ὀλυμπιάδα (δηλ. 108 ἔτη) ὕστερον ὅτε ἐνίκα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ὁ Κόροιβος, εἰσῆλθεν ἡ χάρις αὐτῆ και διέμεινε μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Μαυρικίου (δηλ. μ. Χ. 600 ἔτη).

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀγῶνες ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ἡλίδι, ἐφάνη εὐλόγον νὰ ἐπιστῆται κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἀγῶνος οἱ Ἡλείοι νὰ ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῆς πόλεως.

Ὁ δὲ θεὸς ἐχρησιμοδότησεν εἰς τοὺς Ἡλείους νὰ διακείνται φιλικῶς πρὸς ὄλους τοὺς Ἕλληνας και νὰ νομιζῶνται ἱεροί.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὄλοι οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἡλίδα εἶχον τὸ αὐτὸ προνόμιον νὰ ἐκλέγωσιν κριτὰς και ἐπιστάτας τῶν ἀγῶνων, ἐνεκ τούτου δέκα μῆνας πρὸ τῆς πανηγύρεως ἐγένετο γενικὴ σύναξις τῶν κατοίκων ὄλης ταύτης τῆς χώρας, και ἐψηφίζοντο οἱ μέλλοντες νὰ ἐπιστατήσωσι ὀνομαζόμενοι ἔλλανοδίκαι, ὁ δὲ τόπος ἐν τῷ ὀποίῳ συνήρχοντο ἐκαλεῖτο ἔλλανοδικεῖον.

Τούτων εἰς μὲν τὴν ἀρχὴν ἐψηφίζετο εἰς ἔπειτα 2 και τέλος πάντων 12 κατὰ τὰς 12 φυλάς τῶν Ἡλείων.

Ἄλλ' ὕστερον ἐπειδὴ οἱ Ἡλείοι διηρέθησαν εἰς 8 φυλάς, ἐψηφίζοντο 8 ἔλλανοδίκαι.

Εἰς δὲ τὴν ἑκατοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα προστέθη εἰς, ἕτερος δὲ εἰς τὴν ἑκατοστὴν ἕκτην οὕτως, ὥστε ἐγένοντο 10, διαμείναντες μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ.

Ἦσαν δὲ και στρατιώται ὅπως φυλάττωσι τὴν κοινὴν τάξιν, ἐτίθησαν δὲ ὑπὸ τῶν Ἡλείων καλούμενοι βαβδόχοι ἢ βαβδόνομοι κτλ.

Ὅσοι δὲ ἐπεθύμουν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα ἐπορεύοντο εἰς Ὀλυμπίαν πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἵνα ὑποστῶσι τὰς ἀναγκαίας ἐξετάσεις ἀπὸ τοῦ ἔλλανοδίκου.

Πολλοὶ ἐπορεύοντο μόνον τῶν, πολλοὶ δὲ πάλιν συνοδεύοντο ἀπὸ τοῦ συγγενεῖς και φίλους τῶν.

Οἱ μέλλοντες δὲ νὰ ἀγωνισθῶσιν ἐξετάζοντο :

α') Ἄν ἦσαν ἀπὸ ἑλληνικὸν γένος ἐκ προγόνων, τὸ ὀποῖον ἐπρεπε νὰ ἀποδείξωσι μὲ ἱκανὰς μαρτυρίας τοῦ γένους τῶν.

β') Ἄν ἐγυμνάσθησαν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς παρελθόντας 4 χρόνους, και τὸ ὀποῖον ἐπρεπε νὰ ἀποδείξωσι διὰ τῆς μαρτυρίας τῶν παιδοτριβῶν, ἢ τῶν γυμναστῶν, παρὰ τῶν ὀποίων ἐδιδάχθησαν, και διὰ τῆς πείρας κάμνοντες πολλὰς ἡμέρας προγυμνάσματα ἐμπροσθεν τῶν ἔλλανοδικῶν.

γ') Ἐρκίζοντο ὅτι ἤθελον ἀγωνισθῆ ἄνευ δόλου και ἀπάτης και οὕτως ἔγραφον τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

Ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἀρχὴν ἦσαν ἀποκεκλεισμέναί τοῦ διερχεσθαι ἐν καιρῷ τῆς πανηγύρεως τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, πλησίον τοῦ ὀποῖου ἐπανηγυρίζοντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Κατεδικάζετο δὲ ἡ φοραθεῖσα, νὰ ῤφθῆ εἰς τὴν βάραθρον, κείμενον ἐκεῖ πλησίον.

Πρῶτη γυνὴ ἢ τολμήσασα νὰ ἐλθῆ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἦτο Φερενίκη τις καλουμένη ἢ κατ' ἄλλους Καλλιπάτρα, ἥτις ἐνδυσθεῖσα ἀνδρικὰ φορέματα, και εἰσελθούσα εἰς ἀνδρικὸν ὄχημα, συνώδευσε τὸν υἱὸν αὐτῆς Πικεΐδαρον εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Φωραθεῖσα δὲ ὡς γυνὴ και ἀχθεῖσα ἐμπροσθεν τῶν ἔλλανοδικῶν, ὠμολόγησεν ὅτι ἐπειδὴ εἶχε πατέρα ἀδελφὸν και υἱὸν Ὀλυμπιονίκας, ἐνεκ τούτου ἐτόλ-

μησε νὰ ἐλθῆ διὰ νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν τῆς στεφόμενον και ὕστερον νὰ ἀποθάνῃ. Διὰ τοῦτο, ἐσυγχωρήθη ὑπὸ τῶν ἔλλανοδικῶν.

ΠΕΡΙ ΤΥΝΗΤΟΣ

Ἡ Τύννη ἢ ἀρτίως ἐνεκ τῆς ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐκστρατείας φημισθεῖσα, κείται πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀλγερίας κατέχει δὲ σχεδὸν τὸ μέρος τῆς ἀρχαίας Καρχηδόνος. Περὶ τὰ τέλη τῆς 17. ἑκατονταετηρίδος κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων και ἠνώθη τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ. Βαθμυδὸν ὁμοῦ, ἀξιωματικὸς τις φέρων τὸν τίτλον τοῦ Βέη, οὗ ἀρχικὴ λειτουργία ἦν ἀπλῶς ἢ συλλογὴ τῶν φόρων, ἐπέτυχεν εἶδος τι ἡγεμονείας, τὴν ὀποῖαν ὁ Μουράτ Βέης κατάρθωσε νὰ καταστήσῃ κληρονομικὴν. Κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην ἑκατονταετηρίδα ἢ Τύννης κατέστη ὑποτελής τῇ Ἀλγερίᾳ. Περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς δεκάτης ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, ὁ Χαμουῦδα Πασᾶς ἀπετίναξε τὸν ζυγὸν τῆς Ἀλγερίας, και κατήρτισε τυνησιακὸν στρατὸν ἐντόπιον, καταστήσας αὐτὸν τὴν χώραν ἀνεξάρτητον, και τοὶ ἐπῆσαν χρηματικὸν ἐπίδομα ἐστέλλετο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ ἐνεστὼς Βέης ὁμοῦ, καίτοι ἀναγνωρίζων τὴν κυριαρχίαν τῆς Πύλης, οὐδένα πληρόνει φόρον.

Ἡ Τύννη ἔχει ὠρᾶτον κλίμα καίτοι δὲ ἡ γεωργία δὲν ἐνεργεῖται ἐντέχνως, ἀφθονία δημητριακῶν καρπῶν και ἄλλων προϊόντων παράγεται, ἐν δὲ ταῖς πόλεσι τῆς Τύννης και τῶν Σουσῶν ἀκμάζει ἡ βιομηχανία και τὸ ἐμπόριον. Οἱ κάτοικοι εἰσι τὸ πλεῖστον Ἀραβικῆς καταγωγῆς, ἀλλ' εἰσι πολλοὶ Βαρβαρίνοι ἰδίᾳ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.

Τὸ Βάρδον ἦτοι ἡ θερινὴ κατοικία τοῦ Βέη, ἵσταται περὶ τὸ ἐν και ἡμισυ μίλιον ἀπὸ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς πόλεως ἐπὶ γυνῆς και σύμμηρας πεδιάδος. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἰκοδομήματος εἶναι πολυτελέ; αἱ ὀροφαὶ θαμβοῦσιν ἐκ χρυσοῦ, καρυνίου και κυανοῦ τὰ κυριώτερα δωμάτια ἀνοίγουσιν εἰς μεγάλην αὐλὴν ἐστρωμένην διὰ μαρμάρου, και περικυκλωμένην διὰ τῶν σπηραζομένων ἐπὶ μαρμαρίων στηλῶν, ἐνὼ βρῦσεις πανταχοῦ διακρύουσιν θεατικὸν δροσερότητα.

Τὰ φρούρια τῆς Τύννης ἐκτίσθησαν ὑπὸ Ἰσπανῶν και εἰσι γραφικῆς ἐμφανείας, ἀλλὰ και τὰ πλεῖστα μαωμεθανικὰ ἱδρύματα, εἰσιν εἰς λίαν κακὴν κατάστασιν.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓΟΥ

Τὴν νύκτα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ὁ Γουτεμβέργος συνεπλήρωσε τὴν μεγάλην και εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἀνακάλυψιν εἶδεν ὄραμα, ὅπερ πολλὰκις διηγήθη εἰς τοὺς φίλους του.

Ἐίδον, ἔλεγε, παρισταμένας ἐνώπιόν μου δύο γυναῖκας, καλλιπαρείους τὴν μορφήν, αἰδήμονας τὸ

σχῆμα και σέμνας τὴν περιβολήν. Ἡ μεγαλύτερα τούτων τὴν ἡλικίαν πρῶτη λαβούσα τὸν λόγον εἶπέ μοι διὰ φωνῆς μελιχίου... Ἀγάλου Ἰωάννη! Κατέστης ἀθάνατος. Τούτωθεν τὰ πρῶτα και αἱ γνώσεις, αἱ ἐφευρέσεις και αἱ ἀνακαλύψεις διὰ σοῦ θελοῦσι διαδίδεσθαι εἰς τὸν κόσμον. Οἱ λαοὶ οἱ χιλιάδες λευγῶν ἀπὸ σοῦ ἀφιστάμενοι, οἱ ἀλλότριοι τῶν ἰδεῶν και γνώσεων τῆς ἡμετέρας χώρας θελοῦσιν ἀναγνώσκει και ἐννοεῖ πασαν ἰδέαν διαδιδόμενὴν και πολλαπλασιαζομένην διὰ σοῦ, διὰ τοῦ ἔργου σου. Τέρονου και εὐφραίνου Ἰωάννη, ἀπεθανάτισας τὸ ὄνομα σου! Εἶσαι ὁ διερμηνεύς ἐν πρὸ αἰῶνων προσδόκων οἱ λαοὶ ὅπως συνεννοῶνται πρὸς ἀλλήλους. Ἡ ἀνακάλυψις σου θὰ δικαιωῖσῃ τὴν μεγαλοφυῖαν, ἥτις ἄνευ σοῦ θὰ διετέλει ἀγνωστος εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, θὰ εὐρύνῃ τὸν κύκλον τῶν γνώσεων και θὰ καταστῇ χρησιμότερον ὄργανον εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς προόδου ἐργαζομένους. Οὗτοι δὲ ἐξ εὐγνωμοσύνης θὰ διαιωῖσιν τὸ ὄνομα σου, ὅπως σὺ θὰ διαιωῖσῃς τὰς ἰδέας και τὸ ὄνομα αὐτῶν».

Ἐπαυσε λαλοῦσα και παραχρῆμα λαβούσα τὸν λόγον ἢ δευτέρα εἶπε μοι. Ἀληθῶς Ἰωάννη κατέστης ἀθάνατος, ἀλλ' ἐσκεφθῆς πῶς; Νομίζεις ὅτι πᾶσαι αἱ ἰδέαι εἶναι ἀγναὶ ὥστε νὰ δύνανται ἀβλαβῶς νὰ μεταδίδωνται εἰς τοὺς ἄλλους; Ὁ ἄνθρωπος θὰ καταχρασθῇ τὸ δῶρόν σου, θὰ ἐκπορευθῇ τὸ εὐεργετικὸν σου. Δὲν θὰ παρέλθῃ ἑκατονταετηρίς και ὁ κόσμος ἀντὶ νὰ σὲ εὐλογῇ θὰ σὲ καταρᾶται. Λάβε ὑπ' ὄψιν τὰς χιλιάδας ἐκείνας ψυχῶν, αἰτινες θὰ διεφθάρωσιν διὰ τῶν βιβλίων, ὧν αἱ σελίδες δηλητηρίον ἐνσταλάξουσιν ἐν ταῖς ἀθῶναις αὐτῶν ψυχαῖς, τὰς νέας ἐκείνας αἰτινες διὰ τῶν κακῶν βιβλίων θὰ ἀπολέσωσι τὴν παρθενικὴν αἰδῶν, τοὺς πατέρας ἐκείνους οἵτινες θὰ αἰσχύνωνται διὰ τὴν διαγωγὴν τῶν θυγατέρων αὐτῶν; Ἄ! Ἰωάννη, σοὶ ἀρέσει ἢ τοιαύτη ἀθανασία; Ἐπιθυμεῖς λοιπὸν τοιαύτην δόξαν; Δὲν ἀποδειλιάς λοιπὸν πρὸ τῆς μεγάλης εὐθύνης ἥτις θὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν ψυχὴν σου; Σκέφθητι καλῶς Ἰωάννη! Παραιτήθητι τοῦ σκοποῦ σου. Θεώρησον τὴν ἀνακάλυψιν σου ὡς ὄνειροπόλημα τερπνὸν μὲν ἀλλ' ὀλέθριον, οὗτινος ἡ πραγματοποιήσις θὰ ἦτο ὀφέλιμος ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦτο χρηστός. Ἀλλὰ φεῦ Ἰωάννη! ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει πονηρός. Τὸ νὰ παρᾶσχῃ δὲ ὄπλα εἰς τοὺς πονηροὺς δὲν γίνεσθαι ἄρα και σὺ συνένοχος τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν;

Ἐπαυσε λαλοῦσα και ῤίγος διήλθε διὰ τοῦ σώματός μου. Ἐξύπνισα ἐντρομος! Ἐδίστασα ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλὰ σκεφθεῖς ὅτι τὰ εὐεργετικὰ τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε εἰσι κακὰ ἐπεδίωξα τὸ ἔργον μου μετὰ πλείονος ζήλου».

Ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Γουτεμβέργος περὶ τῆς τυπογραφίας δύναται νὰ λεχθῇ και περὶ πάσης ἄλλης ἀνακαλύψεως ἢν ὁ ἄνθρωπος καταχρασθῆται. Ἀλλὰ τίς ἤθελε νὰ προγράψῃ τὴν κυριότητα διότι χρησιμεύει πρὸς καταστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ τὸν σίδηρον διότι ἐξ

αυτοῦ κατασκευάζονται καὶ φονικὰ κέλα, ἀκτινίαι κτλ. πελονοφύλακα κατασκευάζονται καὶ ὑπερβαλὺντες κοίτην μετ' ἑαυτοῦ ἡλικίαν ὑσάλλουσαν...

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΝΕΑΣ ΓΟΥΑΤΙΝΗΣ ΕΥΡΗΣ

ΕΝ ΡΩΣΙΑ. Οὐλομένην ἔτι τὴν ἀποκατάστασιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταῖς καμμένας ἀπὸ τῆς ἀποκατάστασιν...

Ἡ ἀποκατάστασις τῶν Οὐκραίνων ὄρων, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταῖς καμμένας ἀπὸ τῆς ἀποκατάστασιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων...

Ἡ ἀποκατάστασις τῶν Οὐκραίνων ὄρων, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταῖς καμμένας ἀπὸ τῆς ἀποκατάστασιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων...

Κατοικοὶ τῶν Κασπίας θαλάσσης, καὶ τὰς ἀποκατάστασιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων...

κατακατασκευάζονται καὶ φονικὰ κέλα, ἀκτινίαι κτλ. πελονοφύλακα κατασκευάζονται καὶ ὑπερβαλὺντες κοίτην μετ' ἑαυτοῦ ἡλικίαν ὑσάλλουσαν...

Ἡ ἀποκατάστασις τῶν Οὐκραίνων ὄρων, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταῖς καμμένας ἀπὸ τῆς ἀποκατάστασιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων...

Κατοικοὶ τῶν Κασπίας θαλάσσης, καὶ τὰς ἀποκατάστασιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων...

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΤΟΧΜΕΚΤΕΡΙΟΥ

Δὲν εἶχον ἄλλο ἄνθρωπον τοῦ Ταλλίου, οὐδὲ τοῦ δευτέρου ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν δὲ ἀργαλίαν ἐνομασία, ἀτινα ἦσαν ἐν ἡρώσει καὶ τὰς περὶ πλάνησιν καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν πρώτων βιβλίων τοῦ Ἰουδα καὶ τοῦ Ἰσραήλ. Τηρουμένη τὴν μωσαϊκὴν διατάξιν καθ' ἣν ὁ ἀδελφός ὀφείλει νὰ νυμφευθῇ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ, προσετι δε καὶ πολλὰ ἄλλα ἐθῶν τῶν ἀρχαίων Ἰουδαίων.

Ο ΦΩΣΚΟΛΟΣ
Ἡ προκείμενη εἰκὼν παρίστασι τὸν τάρον τοῦ περιφήμου ποιητοῦ καὶ διαπρεπούς συγγραφέως Φωσκόλου, τοῦ ὁποῦ ἔγραψεν τὴν ἀναγνώστην τῆς Ἀθηνῶν ἀποκατάστασιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων...

Ὁ Φωσκόλος υἱὸς τοῦ ταύρου Ἀδρέου Φωσκόλου ἀνδρὸς τῶν τὰ μὲν ἀπεκαταστάσιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων ἀνδρῶν καὶ τῶν τὰ μετὰ ἀπεκαταστάσιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων ἀνδρῶν...

Ὁ Φωσκόλος υἱὸς τοῦ ταύρου Ἀδρέου Φωσκόλου ἀνδρὸς τῶν τὰ μετὰ ἀπεκαταστάσιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων ἀνδρῶν...

24 Αὐγούστου 1796. Ἐν ἑκὼς βραδύτερον εἰς ἡλικίαν μόλις εἰκοσάτη ἀποίησεν τὸν Αἰαζα, καὶ τὴν Ρισιάδραν. Ταῦτα ἠκολούθησε σείρα ὅλη διαφόρων ποιησῶν καὶ συγγραφῶν θαυμαζομένων διὰ τὴν χάριν τοῦ λόγου, τὴν λεπτιότητα τῶν κρίσεων, καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἐπιχειρημάτων. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Φωσκόλου εἰνε πλῆρη ἐνθουσιασμοῦ, ἐπιγενίας καὶ γενναϊότητος καὶ ἀσκητικότητος...

Ὁ Φωσκόλος υἱὸς τοῦ ταύρου Ἀδρέου Φωσκόλου ἀνδρὸς τῶν τὰ μετὰ ἀπεκαταστάσιν τῶν Οὐκραίνων ὄρων ἀνδρῶν...

χαγού, εξέδωκε το δεύτερον εν Μεδιολάνοις τὸν πρὸς τὸν Σωτήρα Ναπολέοντα ὕμνον του, προτάξας ἐπιστολήν, δι' ἣς ἐτόλμα ν' ἀποστῆναι συμβουλὰς πρὸς αὐτὸν. «Οὐδέποτε,» λέγει ὁ Κάρρερ, «ἡ ἰταλικὴ φιλολογία ἐφθάσεν εἰς τοσοῦτον ὑψηλὴν βραθυμία, εἰς ἣν ἀνεβίβασεν αὐτὴν ὁ ξένος ποιητής, τολμήσας νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸν κυρίαρχον τῆς γῆς.» Μετ' ἐλίγον εξέδωκεν ὁμιλίαν πρὸς τὸ *Ἰταλικὸν κομμάτιον*, ἣτις θεωρεῖται ὡς ἀριστοῦργημα τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας, καὶ θαυμάζεται διὰ τὴν καλλιπέπειαν καὶ τὴν δυνάμιν τοῦ ὅρου· ἀλλ' ἀμφότερα ἦσαν καρπὸί γενναίας καὶ εὐγενούς καρδίας μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπερμάχουσης ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ θαρραλέως ἀγωνιζομένης κατὰ τῶν κατακτητικῶν σχεδίων, ὅσα οἱ Γάλλοι ἐτρέφον περὶ τῆς Ἰταλίας διὰ τοῦτο ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀφορμή, δι' ἣν ὁ ὑπουργὸς τοῦ πολέμου τὸν ἐστέρησε τοῦ ἀξιώματός του καὶ τὸν ἀπέλλαξε πάσης ὑπηρεσίας. Τότε εξέδωκε τὸ περίφημον μυθιστόρημά του ὁ *Ἰάκωβος Ὁρτης* καὶ ἔγραψε τὴν πρὸς τὸν Πιδεμέντην ἀθάνατον ἐπιστολήν του, ἣτοι τὰ *μνήματα*, ποιήσιν λαμπροτάτην ἐκ 295 στίχων, ἣτις κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Τακὸ εἶνε σειρά μαργαριτῶν. Ἐκτοτε ὁ Φόσκολος ἐκλήθη «ὁ ποιητὴς τῶν μνημάτων». Μεταβὰς εἰς τὴν Παῦτζν, διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ρητορικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, καταλυθείσης ὁμοῦ τῆς θέσεως μετ' ἐλίγον, ἦλθεν εἰς Κώμον καὶ ἐκεῖ ἔγραψε τὰς *χάριτας* ποιήσιν ἀξίας ἴσης πρὸς τὴν τῶν Μνημάτων ἀλλὰ δυστυχῶς ἀτελεῖ. Ἐκ Κώμου μετέβη πάλιν εἰς Μεδιόλανα, ἐνθα εἰργάζετο εἰς διάφορα περιοδικά, διακρινόμενος διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὸ ὀρθὸν τῶν κρίσεών του. Δυστυχῶς ὁμοῦ τὸ 1815 ἔνεκα περιστάτικου τινος ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ τῶν Μεδιολάνων καὶ νὰ ἐγκαταλίπῃ διὰ παντός τὴν Ἰταλίαν, διαμείνας δ' ἐν ἔτος ἐν Ἐλβετίᾳ, μετέβη εἰς Λονδίον, ὅπου ἐγκατέστη δριστηκῶς.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Φόσκολος μετέφρασεν Ἰταλιστὶ δύο ῥαψωδίας τῆς Ἰλιάδος καὶ ἔγραψεν ἀγγλιστὶ ἱστορίαν τοῦ *Αἰολικοῦ δίγαμμα*, σπεῖρων μὲ ἄνθη, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐνὸς βιογράφου του, τὴν ξηρὰν ἐκείνην ὕλην καὶ πραγματεῖαν περὶ τοῦ κειμένου τῆς Ἰλιάδος· τοσαύτης δὲ ἀπῆλκυσε φήμης καὶ ἐκ τῶν περὶ τῆς *ἰταλικῆς φιλολογίας* συγγραφοῦν του, ὥστε ἀπὸ διάφορα περιοδικά, ἐν οἷς εἰργάζετο, ἐλάμβανε δι' ἐκάστην τυπογραφικὴν σελίδα δύο λίρας στερελίνας. Εἰς τὸ τέλος ὁμοῦ τοῦ βίου του περιήλθεν εἰς μεγάλην ἐνδειαν καὶ στερούμενος καὶ τοῦ ἄρτου, ἀπεβίωσε τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1827 ἔξ ὕδρωπος, ἄγων τὸ 80 ἔτος.

Τὰ πλεῖστα τῶν συγγραμμάτων τοῦ Φόσκολου εὐρίσκονται εἰς τὴν ἰταλικὴν καὶ ἀγγλικὴν. Ἡ Ἑλλάς δυστυχῶς, οὐδὲν ἔργον τοῦ περιφήμου τούτου τέκνου τῆς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τοῦς μεταγενεστέρους, καὶ κατὰ τοῦτο βεβηλῶς εἶνε ἀξιόμιστος· δ' ἀντὶς ἀλλ' ἐν τῆς ἀναμνηθῆ τὸν ζοφώδη ἐκείνον χρόνον, καθ' ὃν ἡ μύσση τοῦ Ἐλικθῆνος εὐίγα καὶ τὸ δρέπανον τῆς

τυραννίας ἐσείετο ἐπὶ τὴν δεδουλωμένην πατρίδα, δὲν θὰ διστασῇ, νομίζομεν, νὰ δικαιολογήσῃ ἐκείνον ὅστις παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ εἰς τὰς πράξεις του ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο Ἕλλην καὶ ἐξ ἐκείνων μάλιστα, διὰ τοὺς ὁποίους σμυνόμεται ἡ Πατρίς. I. Γ.

ΠΕΡΙ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

Περιβρεχομένη πανταχόθεν ὑπὸ θαλάσσης καὶ διακοπτομένη ὑπὸ κόλπων καὶ λιμένων ἡ Ἰαπωνία ἔχει ἐν τοῖς περιστοιχοῦσιν αὐτὴν ὕδασι ἀφθονίαν ἰχθύων καὶ ἄπειρον πληθὺν ἀλείων. Πᾶσα παραλία ἔχει τὸ χωρίον αὐτῆς πρὸς ἀλείαν. Οἱ κόλποι καὶ ὄρμοι κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐδίας εἰσι λευκοὶ ὑπὸ ἰστίων τῶν ἀλιευτικῶν λέμβων. Οἱ ἀλείς ἀποτελοῦσι τὴν κατωτάτην τῆς χώρας τάξιν, αἱ οἰκίαι αὐτῶν εἶναι πενιχρόταται καὶ ρυπαρόταται, εἶναι δὲ ἡμιστὰ νοήμονες. Ὑπάρχουσι ὀλιγώτερα σχολαῖα εἰς τὰ μειονομαζόμενα ταῦτα χωρία ἢ ἀλλαγῶν καὶ ἡ ἀγραμματοσύνη κατ' ἀναλογίαν μείζων. Φυσικῶς εἰσὶν ὅμοιοι πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τοῦτο δὲ ἔνεκα ἀφθόνου τροφῆς ἐξ ἰχθύων. Οὐδὲ θρησκευτικὴ οὐδὲ ἑτέρα πρόληψις ὑπάρχει κατὰ τῆς ἰχθυοφαγίας, πάντα δὲ τὰ εἶδη τῶν ἰχθύων εἰσὶν εὐθηνά.

Καλὴ ἀλιευτικὴ λέμβος διὰ δύο ἀνθρώπους κοστίζει περὶ τὰς 420 δραχμάς. Ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς ἡ ἄγρα τῶν ἰχθύων ἐκάστης τοιαύτης λέμβου ἀνέρχεται εἰς 90—120 λεπτά. Οἱ γυναῖκες καὶ οἱ παῖδες εἰς τὴν παραλίαν καταγίνονται εἰς συλλογὴν ὀστρέων καὶ ἄλλων θαλασσίων προϊόντων.

Ἡ παρασκευὴ ἀλατισμένων ἰχθύων παρέχει ἑνασχόλησιν εἰς μέγαν ἀριθμὸν ἐκ τῶν εὐθυνοτέρων ἐργατῶν. Ὁ πολυἀριθμὸς ἀλιευτικῶς πληθυσμὸς, ἡ νησιωτικὴ θέσις τῆς χώρας, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἰχθύων ἐν πᾶσι τοῖς ὕδασι, ἡ εὐθηνία τῆς μετακομισεως ἐκ τῶν παραλίων εἰς τὰ κέντρα τοῦ πληθυσμοῦ, πάντα ἔχουσι σπουδαίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἐργατικῆς τάξεως.

Ἐν ταῖς μεγαλειτέρας πόλεις τὰ ἰχθυοπωλεῖα εἰσι πάντα ὑπὸ τὴν διαχείρισιν ἑταιριῶν, ἐν τισὶ δὲ μέρεσιν αἰλέμβοι κατέγονται καὶ οἱ ἐργάται μισθοῦνται διὰ λογαριασμὸν τῶν ἑταιριῶν τούτων. Ἐν τῇ πόλει τῆς Ναγόγιας, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Ὀβάρι, ἡ ἑταιρία τῶν ἀλείων πρὸ τεσσαρῶν ἔτων κατέχευε 1200 λέμβους καὶ ἐμισθοῦ 4000 ἀνδρας. Τινες τῶν λέμβων τούτων ἦσαν μεγάλαι καὶ ἔφερον 8 ἕως 10 ἀνθρώπους. Ἐπραγματοποίησαν δὲ ἑτησίαν πώλησιν ἀνερχομένην εἰς τὸ πᾶσιν 9,000,000 δραχμῶν.

Ἡ τιμὴ τῶν ἰχθύων ποικίλλει ἀπὸ 35 ἕως 75 λεπτά κατ' ὅκλον, κατὰ τὴν ποιότητα καὶ τὸ μέρος ἐνθα πωλοῦνται. Ἡ πρόσδος ἡ ἐκ τῆς ἀλείας κατὰ τὸ ἔτος 1878 ἀνῆλθεν εἰς 60,000,000 δραχμάς.

Τὰ μεταλλεῖα ἐν Ἰαπωνίᾳ δὲν ἔχουσι μεγάλην σημασίαν. Ἡ ὀλικὴ ἀξία ἡ ἐκ πάντων τῶν μεταλλείων καὶ λατομείων τὸ 1878 παραχθεῖσα δὲν ὑπε-

ρέθη τὰ 30,000,000 δραχμάς. Ἡ ἐργασία εἶναι εὐθηνὴ καὶ ὁ ἐργάτης ἐν τοῖς μεταλλεῖσιν ἔχει τὸν αὐτὸν βαθμὸν πρὸς τὸν ἄλιον· λαμβάνουσι ἡμερομίσθιον ἀπὸ 50 ἕως 120 λεπτά τὴν ἡμέραν ἐὰν δὲ συμφωνηθῶσι κατὰ μῆνα τότε λαμβάνουσι ὀλιγώτερον.

Ὁ πλοῦτος τῆς Ἰαπωνίας ὅσω ἀφορᾷ εἰς μέταλλα δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ βεβαιωθῇ ἑωσὺ ἡ χώρα καὶ οἱ κεκρυμμένοι αὐτῆς πόροι ἀνοιχθῶσιν εἰς τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐπιχειρήσιν τῶν ξένων· τὸ αὐτὸ δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ περὶ τῶν καλλιεργουμένων γαιῶν.

Αἱ ἐθνικαὶ διασκευασεῖς καὶ οἱ ἀγῶνες ἐν Ἰαπωνίᾳ ἦσαν ἥττον ἐνεργητικαὶ καὶ ἀθλητικαὶ τὸν χαρακτήρα ἢ ὅσον οἱ τῆς Ἑθρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Οἱ εὐγενεῖς ἦσαν ἐκδοτοὶ εἰς τὴν ἰππασίαν ἀλλ' αἱ ἐργατικαὶ τάξεις δὲν εἶχον τὴν ἀδειαν νὰ ἰππεύσιν εἰς δημοσίας ὁδοὺς. Ἐτι δὲ καὶ νῦν ὅταν τὰ φορητὰ κτήνη ἐπιστρέφουν κενὰ φορτίου ἐκ τῆς ἀγορᾶς οἱ ἐλάται ἰππεύουσι μέρος τοῦ δρόμου, ἀλλ' ἀριστεύουσι ἐνώπιον οἰουδήποτε προστυχόντος ἀρχαίου ἐκ τῆς ἐνωτέρας τάξεως. Ἡ ἑλλειψίς ὁδῶν ἀπεθάρρυνε τὴν συνήθειαν τῆς ἰππασίας. Ὀδοιπορικὴ ἢ ταχυπορικὴ δὲν ἦσαν ἐν χρήσει· τὸ αὐτὸ ῥητέον καὶ περὶ λεμβοδρομιῶν. Ἀποκλειστικῶς πολεμικοὶ ἀγῶνες καὶ συνήθειαι ἦσαν ἡ ἐνασχόλησις τῶν ἀνωτέρων τάξεων. Ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ τόξον καὶ τὴν ξιφασίαν ἐν καιρῷ δὲ συμποσίων, ἐδοκίμαζον τὴν ἰσχὺν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτηδεύουσα ἐντὸς τοῦ οἴκου.

Αἱ κατώτεροι τάξεις εἶχον ἐνεργητικώτερας διασκευασεῖς. Ὑπὸ τὴν σελήνην τοῦ θέρους δύναται τις νὰ εἶδῃ ὀλόκληρον χωρίον συνηγμένον ἵνα παραστῇ μάρτυς ἀγῶνων δρόμου καὶ ξιφασίας. Αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις εἰσι δημοφιλεῖς καὶ περιπλανώμεναι ἐταιρίαι ἠθοποιῶν μεταβαίνουσι ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, ἀνεγείρουσι σκηνὰς ἐκ καλάμης καὶ ψιφίθης καὶ παριστάνουσι ἐκεῖ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι ἡ ἐργατικὴ τάξις ἐξέρχεται πολυἀριθμῶς, φέροντες τὰς ἐορτασίμους αὐτῶν ἐνδυμασίας, καὶ ἀπολαύοντες τῆς θέας τῆς παραστάσεως μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος. Οἱ ἐργάται τὸ ἑσπέρας μεταβαίνουσι εἰς τὰ τειπωλεῖα, πίνουσι ἑλαφρὸν οἶνον ἐξ ὀρούλης κατασκευασμένον ψάλλουσι ἄσματα, παίζουσι παιγνίδια ἐπιδειξιότητος καὶ ἀπαγγέλλουσι μετὰ δραματικοῦ ὅρου περιόπας ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ ποιητῶν. Γυναῖκες καὶ κοράσια φλυαροῦσιν ἐν ὁμάσιν εἰς τὴν οἰκίαν γείτονός τινος ἢ ἐν τοῖς δημοσίοις λουτροῖς.

Πρὸς ταῦτοις οἱ Ἰάπωνες εἶναι φίλοι τῆς ὀδοιπορίας. Εἰς τινὰς κώμας ὅτε ἡ τῶν ἀγῶν ἐργασία ἐπετραπή, 20 ἢ 30 φίλοι καὶ γείτονες σχεδιάζουσι ὀδοιπορίαν εἰς τι περηνμισμένον τέμενος ἢ καὶ ὅτι εἶναι ἐν τοῖς ὄρεσι· μεταβαίνοντες περὶ 150 ἕως 200 μίλια. Βαίνουσιν δὲ ἡσυχῶς εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἀτραποὺς, λαλοῦντες, γαλῶντες καὶ ἄδοντες. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ὅταν ἀποκάμωσι κοιμῶνται ἐν τῇ σκιά

τῶν δασῶν, τρώγουσι ὄριζαν καὶ πίνουσι τείον καὶ εἰσι εὐτυχεῖς.

Αἱ ὀδοιπορικαὶ αὐταὶ εἶναι σπουδαῖαι εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον τοῦ ἐργάτου· ἀνακαινίζουσι αὐτὸν διανοητικῶς καὶ φυσικῶς δὲ παρέχουσι αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσῃ ἐκτεταμέναις χώραις νέας, ποικίλας καὶ καλλιτέρας βιομηχανίας καὶ τὸν βίον καὶ τὰς συνθηκὰς τῶν ἀπομεμακρυσμένων συμπολιτῶν αὐτοῦ.

Ὑπάρχει καὶ ἑτέρα διασκευασίς ἀπαντωμένη κατὰ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας, ἣτις ἐν ταῖς ἀπωτέρας κώμας τοῦ ἐσωτέρικου ἑνασκαί ἔτι ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν κατωτέρων τάξεων, οὗτοι εἶναι οἱ καθ' ὁδὸν ἱστοριολόγοι. Διὰ τοῦ μέσου τούτου πολλαὶ τάξεις ἔμαθον τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος τῶν. Οἱ ἱστοριολόγοι ἔχουσι βάρβαρον ἔθνος κἀθηνηται καὶ ἀντὶ ἐλαχίστης ἀμοιβῆς διηγούνται καθ' ὅραν τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἱστορίαν τῶν διαφόρων δυναστειῶν αἰτίνας ἐκυβέρνησαν τὴν χώραν.

ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡμέραν τινα ὁ Ζαλίμ-Σινζ, Ἰνδὸς χριστιανός, διαβαίνων τὸν ποταμὸν Γάγγην μετὰ δύο Βραχμάνων ἐπετιμήθη ὑπ' αὐτῶν πικρῶς, διότι ἀφῆκε τὴν εἰδωλολατρειάν καὶ ἐγένετο χριστιανός.— «Τί γνωρίζεις ἀμαθέστατε» εἶπον οἱ Βραχμάνες πρὸς τὸν χριστιανὸν Ἰνδόν, «περὶ τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ; Πῶς εὐκόλως παρεπίσθης νὰ ἐγκαταλίπῃς τὸ πατρίον θρησκεῖμα;»

— «Ὅ, τι λέγετε, διδάσκαλοι, ἀπήντησεν ὁ Ζαλίμ, περὶ τῆς ἀμαθείας μου εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ δὲν ἔχετε δικαίον νὰ με προσβάλητε διότι παρητήθη τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων. Εἶχον ὄρατον θεόν, ἐπλήρωσα πολὺ ἀκριβῶς δι' αὐτὸν, ἦν ἔργον περιφήμου τεχνίτου. Ἀλλὰ, κύριε, ὑποθέσατε ὅτι ἔφερον τὸν θεόν τοῦτον μετ' ἐμοῦ, ἐκράτουν δὲ τὸν μὲν θεὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ καὶ τὸν κύνα μου ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἐπιπτον δὲ ἀμφότεροι ἐν τῷ ποταμῷ, τί ἤθελε συμβῆ;» Τινες τῶν ἐπιβιτῶν ἀπεκρίθησαν ὅτι ὁ μὲν κύων θέλει σωθῆ κολυμβῶν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὁ δὲ θεὸς, ὢν ἐκ λίθου, ἤθελε καταποντισθῆ.

Ἐὰν τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει, ὑπέλαβεν ὁ Ζαλίμ, τότε ὁ κύων εἶναι ἱκανώτερος τοῦ θεοῦ, διότι αὐτὸς τοῦλάχιστον δύναται νὰ σώσῃ ἐαυτὸν· λοιπὸν σοφοὶ διδάσκαλοι εἶναι πρόνοιον νὰ λατρεύῃ τις θεὸν κατώτερον καὶ τοῦ κυνός; Οὐχί, οὐδέποτε πλεόν θέλω λατρεύσει εἰδῶλα, ἀλλὰ τὸν δημιουργὸν τοῦ παντός, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἀπέθανεν ἵνα λυτρώσῃ τὸν ἀνθρώπον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ διαβόλου καὶ παντὸς ψυχικοῦ ἔχθρου καὶ τέλος καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ θανάτου.»

